

trydelse, hvor man undskylder det, man gjorde for nogle år siden. Hvis det er det sidste, der er tilfældet, er det da fint nok, men så synes jeg, man anstændigvis skal komme herop og gøre rede for det.

Jeg forventer altså, at de par ordførere, der har tordnet så meget i dag, kommer herop og bekræfter, at de har været med til at forlænge perioden voldsomt meget mere, end dette lille forslag gør, og at man altså fuldstændig har ændret holdning i forhold til dengang. I den forbindelse synes jeg egentlig også, vi burde have en forklaring på, hvorfor man har ændret holdning, bare for folkestyrets skyld.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Må jeg sige til hr. Søvnald, at jeg ikke sagde, at jeg har en god hukommelse. Jeg sagde, at jeg har en bedre hukommelse end fru Baastrup, og det er noget helt andet.

Og så må jeg minde hr. Søvnald om, at når man har været med i politik i nogle år, er man kommet ud for nogle begivenheder, og at nogle mennesker er i stand til at drage lære af det, de har oplevet, mens andre bare fremturer på det samme forkerte grundlag, som de startede på. Det er helt givet, at i slutningen af 1980'erne og begyndelsen af 1990'erne lærte vi noget om, hvordan vi kunne få tingene til at hænge sammen, og derfor ændrede vi stil. Men hr. Søvnald og SF har helt åbenlyst – uanset om deres hukommelse er god eller dårlig – ikke været i stand til at drage lære af hidtidige negative erfaringer, selv om der efterhånden er ved at være en fælles europæisk forståelse for, at sådan som man vil gøre her skal man altså ikke bære sig ad, hvis man vil forbedre beskæftigelsen i Europas lande.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Til hr. Villy Søvnalds direkte spørgsmål om, hvor langt min hukommelse rækker, skal jeg gøre hr. Villy Søvnald opmærksom på, at jeg ikke var medlem af Folketinget tilbage i 1983 og derfor heller ikke har været med til at gennemføre den ordening, man lavede på det tidspunkt.

Argumentationen fra min side er, at det forslag, ministeren startede med at fremsætte, var Fremskridtspartiet imod, ingen tvivl om det. Vi ønsker ikke at pålægge erhvervslivet yderligere udgifter. Men jeg skal medgive, at det forslag, vi havde til første behandling, var sagligt argu-

menteret. Der var indbygget et incitament til, at virksomhederne skulle gøre noget ved arbejdsmiljøet og gøre noget for, at medarbejderne ikke havde så mange sygedage. Vi var imod forslaget, men det var dog et gennemarbejdet forslag, som havde et sigte.

Men det, man gør nu, er, at man indfører en ordening helt uden incitament. Der er overhovedet ikke udsigt til, at arbejdsmiljøet vil blive forbedret som følge af det, regeringen indfører med ændringsforslagene, og derfor er vi nået frem til, at det forslag, regeringen får på banen, efter at ændringsforslagene er blevet vedtaget om et øjeblik, er en ren skat på erhvervslivet og intet andet.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg tror, hr. Behnke i hvert fald glemmer, at ved første behandling var Fremskridtspartiets indstilling – altså ud over at man var imod – at det incitament, regeringen påstod var indeholdt i forslaget, ville virke modsat af det, der var til sigtet. Rent faktisk var det sådan, at det var Enhedslisten i en vis udstrækning ikke uenig i, og det var sådan set en af grundene til, at vi også mente, man burde lytte til nogle af de kritikpunkter, der kom frem. At lægge en ekstra uge på kunne godt få den modsatte effekt for nogle af dem, der har den største sygelighed, eller for enlige forældre. Det var vores vurdering.

Men jeg kan forstå, at nu er det lige pludselig ikke længere det synspunkt, man har fra borgerlig side. Nu er det lige pludselig sådan, at det, der var før, er lidt bedre end det, der kommer nu. Men det handler lige præcis om, at man nu øger arbejdsgivernes bidrag til de udgifter, samfundet har til syge mennesker.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg vil starte med at kvittere for svaret fra hr. Kirkegaard, der indledte med at sige, at på nogle punkter havde man et forkert grundlag for politikken i 1980'erne. Det er jeg meget enig i, og det er vel det tætteste, vi kan komme på en indrømmelse af, at en del af den borgerlige politik spillede fallit i 1980'erne.

Det, jeg så i øvrigt synes er påfaldende, er, at ingen af dem, som har været med til det her, gik op og tog ordet. Derfor virker det altså lidt underligt – undskyld mig – at føre de store kanoner frem over for noget, der svarer til 1